

Szeged, 1922.

VI. évfolyam 11—12. szám.

November—December.

ALFÖLDI MÉHÉSZET

A SZEGEDVIDÉKI MÉHÉSZ-EGYESÜLET HIVATALOS LAPJA

MEGJELENIK MINDEN HÓ 15-ÉN.

Munkatársak:

GUSEO FERENC, állam-
pénztári tanácsos.
HARTVIGER ÁGOSTON.
Losonc.

Felölös szerkesztő:

FÜLÖP JÓZSEF
ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 200 K Félév: 100 K

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szeged, Osztrovszky-utca 4. sz.
hova a lap szellemi részét illető
közlemények is küldendőek.
Kiadja: Fülöp József. Telefon 739

A „Szegedvidéki Méhész-Egyesület” évi tagsági díja
1922. évtől kezdve 100 korona, minek elleneben kül-
ső díj nélkül jár hivatalos lapunk, az „Alföldi Mé-
hészet” is. A tagdíjak az egyesület címére küldendőek:
Szeged, Berlini-körút 5. ♦ Telefon: 5—56.

—: EGYES SZÁM ÁRA 20 KORONA. —:
Egyes számok külön is kaphatók,
a Mézértékesítő Szövetkezetben. — Szeged,
Szent István-tér 5. —: Telefon 17—25.

Mit mentsünk meg?

Sok társadalmi szervezet kiált ezekben a nehéz napokban segítséget után. Ki érdemmel, ki érdem nélkül. Kuncz Ödön dr. egyetemi tanár komoly, tartalmas cikkben fordul a magyar társadalomhoz, „A magyar tudomány megmentése” érdekében. A föld termőerejének fokozása — mondja — a sokat emlegetett többtermelés, az ipar és kereskedelem új életre keltése, egyszóval az az odaadó és szívós gazdasági munka, amely egyedül vezethet ki a mélységből, — mindenek előtt tudást követel! Az akarat és az értelem erői nem kevésbé fontosak, mint a meleg és az eső. Hogyan hihessünk a gazdasági megerősödésben, mikor összeomlás fenyegeti a magyar tudományt!

Ezt kiáltja felénk a magyar tudomány egyik apostola!

Minden erőnket meg kell feszítenünk, hogy különösen a termelés föl ne akadjon, meg ne csappanjon. Csak ha a termelés erőteljes lendületnek indulhat, ha a békebeli arányokat nemcsak elérjük, hanem meg is haladjuk, csak akkor lehet reményünk arra, hogy nemzetünk teherbíró képessége megfelelő lesz és megfogja tudni menteni a magyar tudományt s minden hasznos és szükséges szervezteit gazdasági életünknek!

Mi sors vár a mi egyesületünkre s ennek harcos kürtösére: az „Alföldi Méhészet”-re? Egyesületünk harminc évet meghaladó multra tekinthet vissza, lapunk is hatodik évfolyamát fejezi be a folyó év végén. Megértük az 1918. és 1919. évi forradalmakat. A megszállás egy teljes évig megzsibbasztotta tevékenységünket. Közben — sajnos — harcolnunk kellett a belső cselszövők, kicsinyeskedők és rossz-akaratu ármánykodók ellen is. És mindezen akadályok ellenére is rá-

Az „ALFÖLDI MÉHÉSZET” előfizetési díja

1923. év I. felére 500 korona.

mutathatunk eredményekre. Egyesületünket sikerült megerősítenünk. Taglétszámát 2500-ra emeltük, melyből ma a megszállott területeken visszamaradókon kívül is 1540 tag maradt meg. Az 1918. évben 3 és fél vagon *fehér kristálycukrot* osztottunk szét az inséges méhcsaládok föletetésére, amivel jó pár ezer méhcsaládot mentettünk meg a pusztulástól. Alapját vetettük meg egy *faiskola és kísérleti oktatótelepnek*, a mézelőfák és növénymagvak kitermelésére. Megteremtettünk az egyesületnek egy méhtelepet, amelyet továbbfejleszteni kell. Mindezek mellett széles körökben sikerült érdeklődést keltenünk a méhészet iránt és erőteljes méhészeti közvélemény kialakítása érdekében erőteljes propagandát fejtettünk ki.

A mai nehéz idők egyesületünket és lapunkat is súlyos helyzet elé állították. Nagy küzdelembe kerül a mai körülmények között tovább folytatni a megkezdett munkát mindaddig, míg gazdaságunkat a virágzás magasabb fokára nem emeltük, míg kétszerannyi méhésznégyszerannyi méhcsaláddal, négyszerannyi mézet ki nem sajtol a magyar ugarból!

A biztatást, a segítséget, az alapot csak méhésztársaink áldozatkészsége adhatja meg! Ennek a mértékétől kell, hogy függjön egyesületünk további magatartása is! Nem hisszük, hogy méhésztársaink javarésze úgy gondolkozná, hogy áldozni a közért nem érdemes, maradjon mindenki önmagának, bár sokszor láttuk annak lesújtó példáit, hogy „a magyar ember magának él és magában pusztul el!”

Inkább hisszük, hogy Önök, kedves méhésztársaink, úgy találják, hogy nem szabad félbehagyni a megkezdett munkát, hogy van még tennivaló és talán sok is a tennivaló az Alföld eldudvásodott méhészetében; hogy most, a világháború keserű tapasztalásai, a termelés megapadása után hatványozottan kell a munkához látnunk, elsősorban nekünk, magyaroknak, hogy a belső nyomort enyhítsük, másrészt, hogy sikerrel állhassuk meg helyünket a nemzetek nagy versenyében. Hogy példát kell vennünk a méhektől, akiknek közös, egycélra irányuló, százezer piciny munkásnak egymást kölcsönösen támogató munkája bámulatos eredményt hoz létre és hogy az eredmény az emberek között is bámulatos lesz, ha hasonló kölcsönösséggel és odaadással hajtjuk azt végre. Hogy meghozzák az áldozatot is egyesületünk és lapunk fentartása érdekében. És így biztatást, erőt merítünk méhésztársainknak a közcél érdekében előbb vázolt magatartásából, erkölcsi és anyagi támogatásából és ezen, az egyedül értékes alapon bátran építhetünk, lelkes és szorgalmas munkásságunkat reménnyel folytathatjuk szegény Magyar Hazánk elhagyott méhésztének fellendítése érdekében!

A „Baross Szövetség” a magyar kereskedelem megszervezésére, gyámoltalanságának kiküszöbölésére, a „Széchenyi Szövetség” az elhanyagolt magyar mezőgazdaság országos szervezetének kiépítésére alakult és erre törekszik. A szellemi munka nemzetközi szervezetének létrehozása érdekében az eddig tett intézkedéseket tartalmas cikkben fejtegeti egyik napilap hasábjain *Ortutay Tisztai Lajos dr.*

Egész Európában nagyszabású szervezkedés és jószándéku törekvések, megmozdulások vannak utban, hogy a borzalmas világ-

háboru rombolásai után megindult termelési tevékenységet egyesülés, szövetkezés útján fokozzák, hogy így a többtermelés terén mielőbb nagyobb és nagyobb eredményeket hozzanak létre.

Mi is arra törekszünk, hogy a méhészet terén a termelés fokozására irányuló tevékenység ne szüneteljen, a munkakedv el ne lankadjon s valahogy a szünetelés, megállás sehol teret ne fogjon.

Mindnyájunk érdeke ez!

Ha ez a munka most a tagoktól nagyobb anyagi áldozatot is kíván, ettől az áldozattól egyetlenegy komoly tag sem fog visszariadni, mert a nagyméhész, a legerősebb méhész sem merné talán kimondani, hogy a méhészek erős, nagy szervezetének támogatására soha nem lesz szüksége.

Van abban valami, amit egy kiváló író mondott: „az érdeken nyugvó szolidaritásnak szilárd az alapja, míg a csak testvériségre, felebaráti szeretetre, kegyességre alapított épület könnyebben megínoghat.”

Egy életrevaló egyesületnek, ahonnan van mit várni a tagoknak, nem kell félni a kimulástól, nem kell megmentésért kiáltania, mert segíti a tagok érdekszolidaritása.

Szeged-város külhatárában az Átokházi-pusztá 40 km-nyire van a várostól, távol a vasut és minden kulturális gócponttól. E távoli pusztaságban élnek derék, szorgalmas, munkás magyar földművescsaládok 15–20 hold bérföldjükön. E pusztaságból keresett fel bennünket évekkel ezelőtt Mityók Ferenc bátyánk. A szittyák fejedelmére, Attilára emlékeztető nyugodt, komoly arcvonásai mélyen bevésődtek emlékezetünkbe. Ő az elsők között volt, aki bizonyára jól átgondolt és átgézt cállal, a legnagyobb odaadással munkálta ugy erkölcsileg, mint anyagilag az egyesülés eszméjét. Teljes erejével segítette az Egyesület és a Szövetkezet építését.

Akkor, mikor az átokházi pusztákon is így kezd gondolkozni a mi derék magyar népünk, ennyire át van hatva az egyesülésben rejlő erő hatalmától, bár az ő elszigetelt élete erre semmi biztatást, semmi tapasztalást nem nyújt — nincs mit félünk egyesületünk összeomlásától. Bizvást reméljük, hogy fentartja ezt tagjainknak a közös cél előmozdításán alapuló egyesült akarata.

*A Szegedvidéki Méhészegyesület elnöksége
és az Alföldi Méhészet szerkesztősége*

A méhek veremlése.

— Az inséges méhcsaládok telettetése. —

I.

Immár lezárhatjuk az idei méhészedényt is. Ez alkalommal visszapiantást tehetünk a keserű multra, megállapíthatjuk a szomorú jelent, aggodalommal tekintünk a sivár jövőbe. Küzdelmes volt ez az esztendő. Az 1921-ik aszályos évről még fennmaradt mézészleletünket, amelyet az avatatlan adó-kivető közegek tisztajövedelemnek tekintve, itt-ott meg is adóztattak, már a nyár folyamán visszaadtuk méhcsaládjainknak. Az ősz közeledtével remé-

nyeink mind alább szálltak, állományunknak kellő mennyiségű étellel való betelelését illetőleg. S valóban úgy is lett. Az ősz itt volt, a természet adós maradt, nem nyújtott nektárt, s a máskor vigasztaló tartalékunk is cserben hagyott, bödőneink az ürességtől konganak. Mit tevék lettünk volna tehát, egyesítettünk, 2—3 család készletét és népét összetéve abban a reményben, hogy így a tavasz ébredéséig a minimális étellel el lesznek látva, telelésnek engedjük bogarainkat. De, hogy ez az így összeszedett étel addig, t. i. a tavasz ébredéséig elég is legyen, biztosítani kell a telelés alkalmával méheinknek a teljes nyugalmat, s az *egyenletes hőmérsékletet*, vagyis meg kell menteni őket a nagyobb hőingadozástól.)*

Ezeket s főképpen az utóbbi feltételt csakis a zárt helyen, vagy a veremben való teletteléssel érhetjük el. A zárt helyen való telettelés előnyös volt, ahol arra különálló s egész télen át nélkülözhető épület áll rendelkezésre, amelyet a méhek behelyezése után teljesen besötétítettünk s elzártunk.

A veremben való telettelés több munkával jár s figyelemmel kell lenni az esetleges talajvíz állására is. Tehát válasszunk e célra magasabban fekvő helyet, kertünkben, udvarunkban s a komolyabb fagyok beálltával fogjunk hozzá a munkához. Ássunk 120 cm. széles 100 cm. mély és az elvermelendő kaptárak, kasok számának megfelelő hosszúságú vermet. A verem fenekére két gerendát fektetünk hosszan, hogy a méhlikás ne a puszta földre kerüljön. A köpük kijárónyílásait zárjuk el rostaszövettel. Kísérletképpen ajánlatos több családnál az ajtót és ablakot is eltávolítani s az ablakot rostaszövettel pótolni, az eredmény így csak jobb lehet. A szalma vagy vesszős kasokat ritka zsákkal lekötjük s most már szépen elhelyezzük a veremben. Hátra van még a verem befedése. E célból rakjunk megfelelő erősségű gerendákat a verem tetején keresztül, erre deszkadarabokat, csutka iziket, esetleg szalmát s végül sirhantszertlen huzzuk rá a földet. A verem közepén végig elég lesz egy lábnyi vastagon, a szélei felé pedig természetes, hogy kevesebb. Szelelőt nem kell hagyni, mivel a légesere a földrétegen keresztül is biztosítva van. Ezeket elvégezve, nyugodtan várhatjuk a tavasz ébredését. Az első enyhe napok eljöttével kibontjuk a vermet, lehetőleg oly napon, amikor a méhek tisztuló kirepülését remélhetjük. Az eredménnyel meg leszünk elégedve, ha így járunk el, — igaz, hogy a kevés ételkészletből nem lesz ott sem több, hanem kevesebb, — de már akkorra reméljük, hogy a méhézek kétségbeejtő jalkiáltásai mégis csak megértő fülekre találnak s a sokak által oly nagyon irigylet méhetető cukor segítségével, mégis csak megmenthetjük az idáig nehezen áttelelt állományunkat. Adja a Mindenható!

Buncsák Gusztáv
méhészköri elnök.

II.

Sötér Kálmán véleménye.

Ha méheinket külön helyiségben akarjuk teletelni és a közelben száraz, szellős, de sötét pincénk van, jobb teletőt nem is kívánhatunk.

Ha nincs pincénk csinálathatunk teletőket. Erre nézve ezeket mondja: Valami emelkedettebb helyen, hol a talajvíz mélyebben áll, ássunk legalább két méter mély gödröt. A gödröt bepadlászoljuk, a padláson egy

*) Buncsák Gusztáv múlt téli kísérleteinek eredményeit lásd lapunk folyó évi áprilisi számában. (Szék)

vagy több lyukat nyitunk, ezekbe deszkakéményeket illesztünk, az egész padlást pedig földdel befödjük. Lássuk el záró-készülékkel (ajtóval) is, hogy a szellőzés a szükséghez képest megindítható vagy beszüntethető legyen.

Ilyen telelőket használnak — mondja Sötér „Stebnyik” — putri — néven Moldvában, Galiciában, Litvániában és Oroszország szomszédos részeiben: Podoliában, Ukrainában, Volhyniában a ruthének és nálunk is néhol a felvidéken, ujabban pedig felkapták azokat Észak-Amerikában is.

Csinálthatunk azonban földszintes telelőket — mondja tovább Sötér, — egyszerűbben és olcsóbban is a pásztor vagy cigány viskók módjára, vagyis a helyiség hosszához képest 2—3 vagy több ágasra, amelyeket valami száraz helyen sorjában állítunk a talajba és feltesszük rájuk az ugynevezett szelemen-gerendát.

Erre fölsegezszük a földetérő szarufákat és miután beléceztük azokat, vastag rétegben náddal vagy szalmával befödjük be a helyiséget, a gerincet rakjuk meg jól pozdorjával és végre hányjunk a földre annyi földet, amennyit megbirnak a szarufák.

Ajtóra szükség nincsen, e helyett akkora nyílást hagyunk valamelyik végén, amekkora szükséges, hogy behordhassuk a kaptárakat, ennek megtörténtével pedig belécezzük, befödjük és földdel behányjuk ezt is.

A méhek földbe temetése.

Csoda gyanánt kellene megbámulnunk, ha a telelésnek ismert módjaival megelégedtek volna a szüntelen mesterkedő méhészek; csodák azonban nem történnek és a méhészek sem elégedtek meg a jónak talált módokkal, hanem kéresték a jobbakat és tényleg eszeltek is ki módokat, amelyek nem a legjobbak talján, de legalább is olyanok, hogy érdemes velük megismerkednünk.

Ilyen mindjárt a *méheknek telelés céljából való földbetemetése*, amivel Reaumur tette az első kísérletet.

A mód ugyan kezdetleges volt, amennyiben Reaumur külön kádakba állítva temette be száraz földdel a kaptárakat, de az eredmény megfelelt várakozásának, mert a méhek jól teleltek.

Midőn ennek híre futott, kísérleteket tettek a dologgal mások is, de nem kádakba, hanem gödrökbe rakva, sőt egészen be is temetve a kaptárakat és a méhek így is jól teleltek, különösen keveset fogyasztottak.

Hogy gödrökben jól telelnek a méhek, az ugyan már régóta ismeretes volt, de az ellen kétségek támadtak, hogy egészen a földbe temetve meg nem fulladnak.

Hogy azonban a földbe temetett méhek meg nem fulladnak, azt a tapasztalati bizonyítékokon kívül kétségtelennek tarthatjuk dr. Heusen kísérleti alapján is.

Az sem csalódás, hogy a földbe temetve kevesebbet fogyasztanak a méhek, sőt egészen bizonyosra vehetjük ezt, mert a föld alatt *sem a hideget, sem a hőmérséklet ingadozását nem érzik, nyugalmuk tehát teljes*, ily viszonyok között pedig fogyasztásuk minimális.

Bizonyítják ezt a tapasztalatok is, így Göppel, mezőhegyesi ménes-őrmester 1851. november 1-én 15 gyenge családot temetett a földbe, amelyeknek igen kevés, átlag mintegy 150 kiló mézük volt és mégis, midőn 1852.

február 14-én felvette azokat, mindegyik családnak volt élelme, az összes halottak száma pedig alig haladta meg a négyszázat.

Nehogy azonban némelyek csalatkozzanak, tartsuk figyelemben a következőket:

1. A betemetés csak száraz, homokos talajban és eső ellen védett helyen, vagyis földel alatt felel meg a jó telelés kívánalmainak. Kötött, de különösen nedves földbe ne temessük a méheket, mert elpusztulhatnak, de ha ez nem következne is be, sokat szenvedne a kaptár, az építmények pedig megpenészednének.

2. Feltétlenül szükséges, hogy a kaptár légköre nagyobb kiterjedésben érintkezzék a földdel, — következőleg a betemetés csak oly kaptáraknál alkalmazható, amelyek *nem lévén betenekelve, nyíltan a földre állíthatók*; nálunk használatban álló dzierzonokból tehát feneketlen fiókokba kell a méheket átraknunk.

3. A röplyukat dugjuk be, hogy a laza föld be ne töltse az építmények alatt szükséges hézagot; a kaptárra pedig csendesén huzzuk rá a földet, ne is tömjük le, csak halmozzuk fel azt.

4. A kaptár védelmére polyvát, szecskát ne használjunk a betemetés alkalmával, mert így is megfulladhatnak a méhek. (Sötér K. A méh és világa. Gyakorlati rész. 2 kötet 1100—1108 l.)

Az anyanevelésről.

Irta: SZÜTS ERVIN.

(Folytatás.)

II.

A gyakorlatban a szükséges álcákhoz, a tenyészanyaghoz legcélszerűbben akként jutunk, ha a továbbtenyésztésre szánt, a kiválasztott, a legjobb tulajdonságokban leginkább bővelkedő családunk fészkebe — az anyanevelés megkezdése előtt 3—4 nappal — egy világosbarna, egyszer-kétszer befiasított, drótozatlan lépet helyezünk, még pedig a kellő fiasítást tartalmazó lép mellé. Ezt a lépet az anya csakhamar bepetéztvén, az anyaneveléshez szükséges, kellő fiatalokú álcákat kényelmesen nyerhetjük.

A *dajkanépet* — az álcákból anyákat nevelő népet, már kellő időtől — rendszerint április közepétől fogva *etetéssel* kell előkészítenünk, mert főfeltétel, hogy az anyanevelő dajkacsalád zsufolásig töltvén lakását, népes legyen és kellő készlettel — virágpor és méz — bőségesen rendelkezzen.

Nagyon fontos, hogy a kellő koru fiatal álcák a dajkaméhek által *vonakodás nélkül és azonnal* vétessenek gondozás alá. E cél elérésére a praxisban több módot ismerünk ugyan, mégis — tapasztalásom szerint — e tekintetben legtöbb függ attól, hogy miként sikerült a család erre való *hangulatát* felébreszteni, vagyis szükséges, hogy a fiatal méhek *táppépproduktuma* *kellő lefolyásra egyébként nem találván*, ennek egyedüli lehetőségét a beadott álcák táplálása és gondozásában találhassák fel.

Ebben az esetben az álcák elfogadása és nagyobb számú anyasejt munkába vétele következik be.

Az álcák elfogadását és azonnali gondozását azzal is biztosabbá tehetjük, ha a fiatal méhek egy részét — nyílt fiasítás, vagy még inkább fiasítás és lépek nélkül — egy időre bezárjuk.

A tenyészanyag beadása, a bölcsők kezelése stb. tekintetében többféle eljárást követhetünk. A legegyszerűbb az, ha a bepetézett lép egy kivágott darabját a dajkacsalád egy mézes virágporos lépének közepébe illesztjük, ez esetben azonban a bölcsők esetleges összeépítését nehezebben kerülhetjük el és további eljárásunk — technika lag — kevésbé tökéletes módon, az anyák megsérülésének kisebb mérvű biztosításával, a bölcsők kivágásával vihető csak keresztül.

Éppen ezért gyorsabb, biztosabb, egyszerűbb kezelési eljárást követünk, ha ugynevezett *műanyagbölcsőkkel* dolgozunk. Ezek alkalmazása azonban az *álcaátvitel* gyakorlását is megkívánja, vagyis szükséges, hogy a tenyészálcákat ezen általunk készített műanyagbölcső alapokba helyezzük át, ami bár meglehetősen kényelmetlen és gyakorlati tapasztalatot tételez fel, viszont további munkánk során lényeges könnyebbségünkre és az egész eljárás egyszerűsítésére van. Az álcaátvitel maga azonban a *legnagyobb tisztaságot* és elővigyázatosságot követeli meg, mert a legkisebb idegen szag is hátrányosan befolyásolja a beadott álcák elfogadását és így kockára teszi az anyanevelés sikerességét is. Az álcák mikénti beadásának egyéb módjai is vannak, az általam követett álcaátvitel mellőzésével való eljárást, mely gyorsabban és az álcák gondozásba vételének nagyobb biztonságával hajtható végre — anyanevelési rendszeremnek legközelebbi ismertetése alkalmával szándékozom közölni.

A *fedett anyabölcsők szétosztása*, vagyis a bölcsőkkel való anyásítás szintén *nem helyes*. Eltekintve attól, hogy a bölcsők legkisebb mérvű megfordíthatósága, rázása, megmozgatása is káros hatással van a fejlődő anyákra, a szétosztott bölcsők további sorsának kontrollálása is körülményesebb munkát ró a méhészre, de a párzás megtörténtének ellenőrzése is.

Abból a szempontból kiindulva, hogy a fedett bölcsőket gondozó, főleg nagyobb népek az új anyák pelézésének kezdetéig normális családi életet nem élhelvén — jobbára improductív munkát is végeznek, ma már a fedett bölcsőknek a dajkanépnél kelésig való meghagyásával — a fiatal anyák párzásra való szétosztása, vagyis az anyákkal való anyásítás hódít tért.

Az egykoru, egyenlőtlen fiatal álcákból megkülönböztetve egyidőben kelvén az anyák, elszedéstük és párzásra való beosztásuk is könnyűszerrel történhetik. Az anyáknak a dajkanépnél — tehát egy helyen — való kelése azzal az előnnyel is jár, hogy testnagyság, testi épség, szóval külső alakra nézve is megbirálhatjuk őket.

Az így megnevelt, terméketlen fiatal anyák azután a párzás idejére kis műrajokhoz adandók, melyek néhány órával előbb — fiasítás nélkül — készülvén, (zárt helyen) legbiztosabban elfogadják azokat. A sikeres párzás megtörténte után a fiatal, termékeny anyák — kisebb tartalékcsaládokhoz

Gaál Imre méhészeti felügyelő

december hó 17-én, vasárnap délelőtt 10 órakor

a városháza közgyűlési termében

méhészeti előadást tart.

adva — betelelése célszerű, mert ekként petézőképességük, teljesítőképességük is ellenőrizhető, a nagy családok anyáinak kiválása pedig a tavaszi átvizsgálás alkalmával időszertű. A nyári anyásításnak hátránya, hogy a törzscsaládoknál a tavaszi fejlődés legkritikusabb időszakában esetlegesen már selejte-sebb, öreg anyák fiasítanak, de ilyenkor már a méhek is ellenségesebben és nehezebben fogadják el az új anyákat, a tavasszal anyaság tekintetében rendbetett családok további teljesítménye felől azonban inkább nyugodtabbak lehetünk és ebben az időszakban sokkal simábban végezhető az anyasítás művelete is.

Nagyobb méhészeti tüzemek igényeit ez az anyanevelési módszer sem elégíti ki. Ahol több száz anyának kitenyésztéséről van szó, szükséges, hogy az eredmény minél kevesebb idő alatt és minél egyszerűbb módon legyen elérhető.

Bár — legjobb esetben — egy megfelelő dajkanép 30—40 anyának egy-idejű megnevelésére is képes, tapasztalataim szerint átlagban 10—15 anyánál többre még sem számíthatunk és így arra az eredményre jutunk, hogy nagyobb számú dajkanép igénybevétele helyett biztosabb, kényelmesebb, a normális családi állapotra kevésbé befolyással lévő, a mézhozamot (élelemgyűjtés, nem felesleg) sem korlátozó eljárás az, ha a csendes anyaváltás elvei alapján — rendes, anyás családnál neveltetjük az anyákat. Ennek az eljárásnak a nagyüzemben való célszerű alkalmazása az anyák nevelésének, a tenyésztésnek és a hozam fokozásának legtágabb lehetőségeit nyújtja, annál is inkább, mert nálunk, ahol az anyanevelés ideje az akác rövid ideig tartó virágzására szorítkozik, sorozatos anyatenyésztésről, az anyáknak csoportokban és huzamosabb időre terjedő megneveléséről nem igen beszélhetünk.

Vidéki levelek.

I.

Sővényháza (Csongrádm.), 1922 november 20.

Az 1922. méhészt év is lezárult. Sok jót nem igen mondhatunk el róla. Mindenben párja lett 1921-iki inséges esztendőnek. Szeptember hóig csapadéknélküli afrikai szárazság uralkodott. Szeptembertől kezdve azonban annyi csapadék volt, hogy elosztva: a két inséges évre is elég lett volna. A növényzet az esők után kissé felüdült, valami kevés mézet gyűjtöttek is, de éppen csak annyit, hogy az őszi pusztulást ez feltartóztatta. Igen kétséges azonban, hogy a tavaszt megéri-e a méhcsaládok?

A késői esőzések után az anyák tömegesen petézték, úgy nagyszámú fiatal népesség ment telelőbe, ami egyik legfontosabb feltétele a jövő évi eredményes méhészkedésnek. Ha a méhetető cukor a tél folyamán még engedélyeztetnék, hogy a tavaszi etetésre február végéig ezt megkaphatnánk, nagy jótétemény lenne, mert méhcsaládaimnak fele bizonyosan etetésre szorul. Ezeket etetés nélkül életben tartani teljes lehetetlen lesz, mert a darazsak, egerek, cickányok ugyan csak ostromolják, nyugtalanítják a szegény méheket.

Méhésztársi üdvözléssel
Apró Mátyás, tanító, méhészt.

II.

Szeged-Ásotthalom, 1922 november 30.

Az 1923. esztendő ismét leforrázta lelkesedésemet. A múlt évben 15 betelelt méhcsaládaim közül a tavaszt csak 4 család érte meg. Az ideai rettenetes szárazság nem volt alkalmas a családok szaporítására. Ma még meg van a 4 családom, de, hogy meg lesz-e még márciusban is, azt nem tudom. Az egyesület elnöksége jól tenné, ha erélyesebb lépéseket tenne a méheletőcukor engedélyezése iránt, mert az állam e támogatása nem kidobott pénz lenne, hanem az egy vagon cukor sok vagon mézben hozná meg a kamatát, úgy, hogy a nép élelmezése nemcsak nem vesztené az ideadott cukorral, de sokszorosán térülne az vissza.

Szabó Sándor.

III.

Turkeve, 1922 október 1.

Egyik előző lapban felhívást kaptunk a vándorlásra és az eredménynek tek. szerkesztő úrral leendő közlésére, ez alapon közlöm tavaszi vándorlásom eredményét.

Ugyanis május 7-én kiszállítottam 35 család méhemet városunktól 6 km. távol lévő 100 holdas repcevetés mellé. A repce gyönyörű volt, azonban virágzása alatt, amely 20-áig tartott, jó, kedvező idő volt 3 nap; csendes, derült idő 3 nap délután, a többi napok hidegek és szelesek voltak és így a repcét nem használhatták ki. Annyit azonban elértem, hogy méheim szép fejlődésnek indultak, a fiasítás nagymértékben megindult s az 1921-iki inséges nyáron lefogyott népességű és kevés élelemmel betelelt kis családjaim a fészket teljesen megtöltötték mézzel és fiasítással. Néhány erősebb családtól pergettem is 40 kg. repcemézet.

Szép reményekkel vártam az akácmézhordást és a rajzást, azonban egyik sem teljesült. Az okot kedves méhésztársaim — sajnos — saját tapasztalásukból tudják. Akácmézet igen keveset pergettem; virág volt ugyan bőven, de nem volt benne nektár, mert egész májusban nem volt eső, de annál bővebben kaptunk szelet. Juniushban volt egy kiadós esőnk, mely után kedvező időjárás volt és aratásra vegyes virágmézzel megtöltötték a méztért. A rajok azonban — a bekövetkezett szárazság miatt — elmaradtak; 35 családtól kaptam 4 természetes rajt. A műrajoknak nem vagyok barátja. Készítettem ugyan néhány műrajt a rajzásra készült családokból kivett bölcsők felhasználásával.

A kiszállítás körülményeiről még pár szót. Méheim [országos szerencsétlenség!] 4 keretsoros állókaptárakban vannak, az ablak alatti küszöbdeszka eltávolítása és a röplyukak bezárása után 2 kocsira raktuk őket. A kocsik, illetve társzekerek egyike féderes, a másik federnélküli volt. Utunk egyharmada: 2 km. uj terítésű, „Makadám”-

Egyéves akáccsemetéket

cszt ki SZÖVETKEZETÜNK március hóban. Előjegyzéseket ezekre február 15-ig elfogadunk. — Szent István-tér 5. szám.

burkolatu köves ut volt s a többi része göröngyös, követlen düllő-
uton vezetett s mintegy 2 óra hosszat tartott. A féderes kocsin vitt
családokban 40—50 méhbulla volt a fenékdeshkán, a kocsi elején
levőkben annyi sem, míg a másik kocsin lévőben marékszámra;
egy fiasításos lép le is szakadt.

Augusztus 10-én ismét vándorutra keltem méheimmel, ezuttal
tisztessfüre vittem el őket Kiscsákóra. Eredmény azonban majdnem
semmi!

Domján Sándor.

A „Szegedvidéki Méhész-Egyesület” hivatalos közlései.

I. Az 1923. évi tagsági díj 500 korona A december 3-án tartott vá-
lasztmányi ülésünk egyik legfontosabb és legnehezebben megoldható kér-
dése volt a jövő évi tagdíj ügye. A folyton fokozódó drágaság, a lap elő-
állítási költségeinek szédületes emelkedése, az egyesületi levelezéssel járó nagy
postaköltség (egy levél 25 korona, egy ajánlott levél 75 korona) és minden
egyéb kiadásainknál mutatkozó nagy drágaság miatt egyesületünk fennma-
radhatása érdekében lehetetlen volt kitérni a tagsági-díj emelése elől. Más-
részt latolgatnunk kellett tagjaink *teherbíró képességét és a nyújtható ellen-
szolgáltatások értékét.* Alapos vita indult meg e tárgyban, amelyben szóba
került a más hasonló egyesületeknél tervbe vett tagdíj emelés, valamint a
lapra való előfizetés mértéke is. (Boconádi „Méhészet”-ének 1923 évre kö-
zölt előfizetési felhívása 1923. év első felére 6 szám (minden hó elsején)
500 korona, 1923. év első felére 12 szám (minden hó 1-én és 15-én) 960
korona.) Szóba került a buza- valuta, méz- valuta, az előfizetési-díjnak termé-
szetben, mézben való lefizetése. Egyik felszólaló különösen kiemelte, hogy a
tagsági-díj a békében jóval magasabb volt, mint jelenleg, hiszen akkor 3-4
kgr. méz árának felelt az meg. Így lényeges emelést javasolt. A felszólalók
általában nem is zárták volna el ettől, mert hiszen — mint mondták —
az egyesületi tagok legnagyobb része gyakorló méhész és így 3--4 kg. méz
jogosan megkívánható tőle a közcél érdekében, és a méhészettel vagy egyéb
gazdálkodással foglalkozó tagjainknak, annak a méznek vagy a megfelelő ér-
tékének befizetése nem is okozna gondot, mégis a csak kezdő vagy gazdál-
kodással nem foglalkozó, fix fizetésű méhésztársainkra való tekintettel a vá-
lasztmány a közgyűlés utólagos jóváhagyásával egyhangulag jóval alacso-
nyabb összegben, 500. koronában állapította meg a jövő évi tagdíjat. Ujon-
nan belépő tagok ezenfelül 50 korona belépési-díjat fizetnek. A pártoló ta-
gok tagsági díja évi 200 korona, az illetők egyéb kedvezményben részesül-
nek ugyan, de természetesen egyesületünk lapját nem kapják.

Reméljük, hogy egyesületünk tagjai, legalább is tagjaink javarésze, meg-
értéssel veszi tudomásul választmányunknak ezen nagyon is méltányos hatá-
rozatát és készségesen támogatja a vezetőséget tagsági díjának mielőbb való
beküldésével is. Az egyesület minden megmozdulásához ma pénz és pedig
nagy pénz kell. Az elevenséget, a munkát nélkülöző egyesület, melynek nem
áll rendelkezésére a megmozduláshoz szükséges alap, nem lehet tagjai érde-
keinek előmozdítására,

2. Tadjihátralékalkat egyesületünk hátralékos tagjai most már nagyobb számmal fizetik be. Azt kell hinnünk a tapasztalatok alapján, hogy a felelősség, vagy a kellő előjegyzés hiánya volt az oka, hogy az illetők tagdíjait előbb be nem küldötték. A hátraléknak számokban való kifejezése és külön figyelemztetés vált szükségessé. Sajnos, ez az egyesületnek az illető tagok mulasztásából származott tetemes kiadást okozott, amely egyébként elkerülhető lett volna. *Ezért jó a tagsági díjnak mindjárt az év elején való rendezése.*

Sajnos azonban, hogy még mindig tekintélyes összeget tesznek ki a hátralékok. Egyesületünk vezetősége ebben is rendet akar csinálni, mert a kényszerűség által is szorított takarékosagra való törekvése nem tűrheti, hogy egyesek többi méhésztársainak hátrányára csak névleges tagjai legyenek egyesületünknek: hogy jogukat kihasználják, de kötelezettségeiknek ne tegyenek eleget. A választmány kimondotta, hogy a hátralékok minden rendelkezésre álló eszközzel, tehát *birói úton is* behajtandók és felkéri az egyesület tagjait, hogy a tagdíjfizetést tartsák becsületbeli kötelezettségüknek. Legközelebb *nyilvános felszólítást* küldünk a még hátralékos tagjainknak, ami természetesen szintén alapos költségbe kerül és a hátralékos tagot terheli.

Ezt elkerülendő, figyelje meg mindenki a jelen (nov.-dec.) számunk címszalagját, az ezen talált szám 1922. év végéig szóló hátralékának összegét jelzi. Igyekezzenek azt mielőbb beküldeni.

Néhányan tagtársaink közül hátralékos tagdíjaik beküldésekor — valószínűleg amiatt, hogy kötelezettségüknek is eleget kell tenniük — mindjárt le is mondanak tagságukról. A választmány azoknak lemondását, akiknek belépésüktől kezdődőleg alapszabályszerűleg *a három év letelt és a folyó évre tagsági kötelezettségüknek eleget is tettek*, tudomásul veszi. Egyébként ragaszkodik a törvény- és alapszabályszerűleg előírt három évi tagsági kötelezettséghez. Minden egyes tagnak kiválását, bármily könnyedén gondolkozzék is az illető a közcélról, a közérdek szempontjából fájjalja a választmány, de bizik abban, hogy a lemondók különben is elenyésző számát a megmaradottak lelkesége és munkássága kárpótolja és ekként *egységesebb tábor fog kialakulni, amelynek tagjaira bizton lehet számítani*. Mert a lelkes, a munkás és kötelezettségeiknek is eleget tevő tagok a kíváncsiak az egyesület és a közcél érdekében, nem pedig azoknak nagy, de nem fizető száma.

3. Egyesületi lapunk ügye Fülöp József méhésztársunk, az „Alföldi Méhészet” szerkesztője, választmányi ülésünk elé terjesztett írásbeli ajánlata és annak szóbeli megindokolása szerint *a lapot az 1923. év első felére tagonként csak 400 korondért adhatja*, havonként egyszeri megjelenéssel 16 oldalnyi lapterjedelemben. *A lap előfizetési ára egyébként félre 500 korona.* Egyesületünk választmánya, miután tagjaink ilyen megterhelést nem bírnának el, az ajánlatot elfogadhatatlannak találta és megbizta az elnökséget, hogy az évi tagsági díjként meghatározott 500 korona és a tavalyi feltételek keretén belül igyekezzenek az Alföldi Méhészet megtartása érdekében *a szerkesztővel megállapodást létesíteni. Amennyiben ez nem sikerülne*, a választmány elhatározza, hogy *soját maga indít lapot és a rendelkezésre álló tagsági díjaknak megfelelő terjedelemben havonként jelenteti azt meg*, hogy a méhésztársaság ügyét ezzel is szolgálja és tagjaival ezt az összekötő kapcsolatot továbbra is fenntartja.

4. Egyesületünk ügyvezető elnöke november 25-én tisztelgett egyesületünk képviselőjében a földmivelésügyi minisztérium méhészeti ügyosztályának új vezetőjénél: *dr. Hegedűs Aladár* min. tanácsos urnál, akinek szíves üdvözlét ezuttal tolmácsoljuk tagjaink előtt. Az elnök szíves előzékenységgel találkozott az osztályvezető miniszteri tanácsos urnál, akitől azzal a benyomással távozott, hogy a méhészeti ügyosztály élén a méhészgazdaság igazi szeretetétől áthatott férfiú áll, akinek jóakaratu ügybuzgalma a legszebb eredményekre jogosít szegény Magyar Hazánk elhanyagolt méhészetének felvirágoztatását illetőleg.

5. A jövő évi méhésztanfolyamokat illetőleg felkérjük köreinket és csoportokat képező méhésztársainkat, hogy január 15 ig szíveskedjenek közölni, hol és mikor szeretnének méhkezelési és kaptárkészítőtanfolyamokat, hogy az állami szakértő kirendelését mi is idejében kérhessük. A tanfolyamok megtartásának alapfeltételei: 30—40 hallgató és megfelelő oktatóterem. A kaptárkészítő-tanfolyamnál ezenkívül: gyalupadok, faanyag, szerszámok és lehetőleg egy asztalosmester, aki a tanfolyamvezetőnek szakszerűen segítkezik. Csak az egyik tanfolyam is kérhető. A tanfolyamok ingyenesek.

6. A mézelő fák terjesztését és kiosztását továbbra is szorgalmazzuk. Az állami erdőhivatal veze ője, *Kiss Ferenc* min. tanácsos ur szíves támogatásában részesít. Sajnos, hogy a háboru, a megszállás következtében csak fiatalabb csemeték állhatnak rendelkezésünkre, de igen kedvezményes áron. Jóakarattal és gondozásunkkal azonban, ha kissé későbbben, de azok is tetemesen növelik a méhlegelőt. Kérjük méhésztársainkat, hogy ebbeli szükségletüket is mielőbb jelentsék be.

7. Az Alföld erdősitése, a közutak, terek, utcák fásítása, illetőleg a mézelő fáknak előnyben részesítése és ültetése tárgyában egyesületünk vezetősége beadványokban fordul az illetékes szervekhez és minden tőle telhető módon sürgeti céljainknak megfelelő kivitelét. Szeged városának az idén megkezdett nagyobbarányu mézelőfa ültetését, annak gondozását kézben tartja, folytatását hathatósan szorgalmazza.

A december 3-iki választmányi ülésünk *Fülöp József* indílványára elhatározta, hogy az Alföld fásítása érdekében, a nemzetgyűlés elé terjesztett törvényjavaslat alkalmával felkéri egyesületünk a földmivelésügyi kormányt, hogy a mézelőfák (különösen pedig: a hárs, japánakác, fűrtőszuhar, szurtos akác, *coelreutheria*) ültetésére rendeletileg hívja fel a törvényhatóságokat és a törvény rendelkezései közé is egy ilyértelmű pont vétessék fel.

8. A faiskola és kísérleti telep megmunkálását a november havi választmányi ülés határozata értelmében az elnökség a jövő évre biztosította.

9. A méhetető cukor ügye. Eljárt ügyvezető elnökünk a pénzügyminisztériumban az inséges méhcsaládoknak cukorral való segítése ügyében is. A szervezetienségnek, a szövetség hiányának szomorú hátrányait tapasztalta. Biztatást kaptunk arra nézve, hogy denaturált adómentes kristálycukor inséges tagjaink részére hamarosan ki lesz utalva. Ara a közforgalomban lévő cukor áránál az elengedett állami adóval kevesebb lesz, de terhelni fogja természetesen a denaturálás, a szállítás és elosztás költsége. Akinek szüksége van rá, akár egy negyedív papíron hatósági igazolással [polgármester, rendőrhatalóság, községi bíró] jelentse be inséges méhcsaládjainak számát, a szüksé-

ges cukormennyiséget, azt, hogy mely méhészegyesületnek tagja és hogy máshonnan nem kért ilyen cukrot.

Tiszta kristálycukrot kieszközölni Egyesületünk ezideig, sajnos, nem tudott. Ehhez a méhésztársadalom összességének hatalmas ereje volna szükséges.

Inséges méhcsaládjaik részére az idén csak három méhészegyesület kért cukrot. Ugy látszik — hála a jó Istennek — hogy a többieknél elég jó volt a mézelés. Legalább is a méhekre elég jó volt. Cukrot kértek az *egriek*, a *székesfehérváriak* és mi: *szegedvidékiek*. Megjegyezzük, hogy amióta a cukorsegítés — sajnos, csak látszólagos — elvi ellenségeinek befolyását a megszállás Erdélyből kizárta, azt ott szükségből szívesen használják. Tavaly ott kristálycukrot osztottak szét. Az idén, ismét rossz méhészesztendejük lévén, *újólágt tiszta kristálycukrot ajánlhatnak fel tagjaiknak*. Reméljük, hogy a jövő évre megcsináljuk a Szövetséget és így jövőre nálunk is másként oldhatjuk meg a segítség ügyét. Idejében és célszerűen.

10. Egyesületünk vezetősége örömmel közli tagjaival, hogy mindenre kiterjedő takarékos gazdálkodásával, kitartó munkásságával sikerült az Egyesület anyagi helyzetét rendbe hoznia és megszilárdítani. További felerősítése természetesen tagjaink támogatásától függ.

11. Méhészeti előadás Szegeden. December 17-én délelőtt 10 órakor a városháza közgyűlési termében kezdjük meg az idei télre tervezett méhészeti előadásainkat. Látogatásuk díjtalan. Célunk csupán méhészgazdaságunk előbbrevitele. Előadóul *Gdi Imre* urat, méhészeti felügyelőt, a debreceni méhészkerület vezetőjét, a lelkes méhészt, a nagyszerű szervezőt sikerült ez alkalomra megnyernünk. Elméleti és gyakorlati dolgok lesznek tárgysorozatban és kerülnek megvitatásra. Legközelebbi előadás január 7-én d. e. 10 órakor lesz majd ugyanott. Hiszszük, hogy tagtársaink és ezek után ismerőseik is minél többen felhasználják az alkalmat ismereteik bővítésére. Jelen közlésünk egyúttal szíves meghívás is. Ezeket az előadásokat rendszeresítjük és nemcsak Szegeden tartunk több előadást, hanem azt a vidékre is kiterjesztjük. Ha két-három héttel előbb bejelentést kapunk, elnökségünk előadó kiküldése iránt intézkedni fog.

12 Szeged-felsőtanyai központon az ifjúsági egyesületben november hó 12-én méhészett előadást tartott *Takács Gyula* és *Fülöp József*. A méhészegyesület képviselőjében résztvevő a kiránduláson és az előadáson *Kutassy István* vasuti főellenőr is. Az előadást mintegy 70 sorduló fiatalember nagy érdeklődéssel hallgatta végig. Az ifjúsági egyesületben minden vasárnap tartanak ismeretterjesztő előadást, amiket *Pottyondy Miklós* rendőrkapitány rendez, komoly tervszerűséggel a tanyai ifjúság ismereteinek gyarapítására, amit azok nagy buzgalommal látogatnak.

13. Egyesületi méhtelepünk fejlesztése érdekében ezúttal is kérjük tehetősebb tagjainkat, hogy egy-egy méhcsaládot adományozni szíveskedjenek. Az adományokat nyilvánosan fogjuk nyugtatni.

14. Méhcsaládok eladására, vételére vonatkozólag tagjaink közölik szándékaikat az elnökséggel.

15. Cserébe adunk méhcsaládokért kasokat és kaptárokat.

16. Méhészeti szakkönyvek és méhészeti felszerelések, amikről márciusi számunkban említést tettünk, kaphatók az elnökségnél.

17. Tudósítások. Társegyesületeket és méhészköröket kérjük, miszerint gyűléseiken hozott közérdekű határozataikról lapunknak tudósítást küldeni sziveskedjenek.

18. Válaszbélyeget kérünk. Választ kívánó levelekre választ csakis válaszbélyeg csatolása esetén adhatunk. Csakis kellően portózott leveleket fogadhatunk el. A kellően nem portózott leveleket érzékeny büntetéssel sújtja a posta (a legkisebb büntetés 15 korona), éppen azért a kellően nem portózott, de pénzbüntetéssel sújtott leveleket kénytelenek leszünk visszaküldeni.

19. Jövő választmányi ülésünket 1923. január 7-én, vasárnap délután 3 órákor tartjuk a kegyesrendi városi főgimnázium nyolcadik osztályának tantermében.

20. Méhész-esték. A választmány határozatából két hetenként, minden hó második csütörtökén, a városi tisztviselők otthonában a Stefánia-kioszkban este 6—8 óráig barátságos összejöveteleket tartunk méhészeti kérdések bizalmas megbeszélésére.

21. Egyesületünk elnöksége: Szeged, Berlini-körút 5. Telefon 556.

Mézértékesítő Szövetkezetünk közlései.

(Üzlethelyiségünk Szegeden: Szt. István tér 5. Telefon: 17—25.)

1. Élőméhcsaládokat kasokban, részint országos, részint kis boconádi, részint Neiszler-féle kaptárakban árusít szövetkezetünk.

2. Gyékénykasokat állandóan árusítunk és ezekre rendeléseket elfogadunk.

3. Mézet méhek etetésére szövetkezetünk állandóan árusít. Addig is, míg egyesületünk elnöksége a méhetető cukor engedélyezését ki bírja eszközölni, tiszta akácmézet árusítunk és pedig egészséges, ragálymentes vidékről valót, amit garantálunk. Ma ott tartunk, hogy a méz olcsóbb, mint a cukor és így a méhek etetésére gazdaságosabb is.

4. Akác-csemetéket, egyéveseket, árusítunk ki március hó első felében. Előjegyzéseket elfogadunk február 15 éig.

5. Méhészeti eszközöket, kaptárakat és könyveket állandóan árusítunk. Szakkönyveink árjegyzékét lásd lapunk októberi számában.

Tennivalók a méhesben.

December.

Akik elvermelték méhcsaládjaikat, azoknak február végéig nincs gondjuk azokra. Akik nem vermelték el, hanem künhagyták a szabadban, vagy a méhesben, azok csupán arra szorítkozhatnak, hogy zaj, háborgatás ne zavarja a méhek téli nyugalalmát.

Különösen tanýákon, pusztákon főképpen havas esztendőkbén szeretnek a harkályok a méhes közelébe férközni, erős csőreikkel addig verdesik a kaptár falát, amit néha erősen ki is kezdenek, míg a méhek

a zajra kitódulnak. A kitóduló méheket a harkály felfalja. A méhek ezen ellensége ellen úgy védekezhetünk, hogy hálót feszítünk ki a méhes elé, amit a harkály nem vesz észre, beleütközik s hanyat-homlok repül visszafelé.

A téli időt használjuk fel előkészületre a nyári munkákhoz. Készítünk kereteket, kaptárokat, az elavult kaptárokat pedig javítsuk ki. Szedegezzük össze a heverő deszkadarabokat, ládákat és dolgozzuk fel ezeket kaptárokká. Olvassa a méhészeti szaklapokat, méhészeti könyveket, járjon el a méhészek gyűléseire, mivel a nyári szorgos gazdasági munkák között ezt kevéssé tehetné. Ha addig még nem volna tagja, iratkozzék be tagul a „Szegedvidéki Méhész-Egyesületbe“, amely évek óta törekszik arra, hogy az egész Alföld méhészeit egy nagy egyesületben maga köré csoportosítsa, hogy minden erőt egyesítsen az Alföld eldudvásodott méhészetének rendbehozására. Egyesületünk hivatalos lapja, szócsove és törekvéseink hirdetője az „Alföldi Méhész“, mely a méhészeti reformtörekvések zászlóhordozója. Az egyes községek méhészei pedig alakuljanak helyi méhész-körre és mint ilyenek, fiókjait fogják alkotni a „Szegedvidéki Méhész-Egyesületnek“.

Ha minden méhész érdeklődik munkánk iránt, minden méhész hozzájárul csak egy téglával közös célunk, közös terveink megvalósításához, akkor pár év alatt olyan eredményekre mutathatunk rá, amelyek ma még elérhetetleneknek látszanak.

Szerkesztői üzenetek.

Az „Alföldi Méhész“ hogy hivatalos lapja marad-e a Szegedvidéki Méhész Egyesületnek, eddig még nem történt döntés. Az elnökség olcsó lapot akar, ami teljesen jogosult törekvés, azonban kivétel — szerkesztőségünk nézete szerint — lehetetlenség. Bizonyos olcsóságot csak úgy lehet elérni, ha a lapot jelentékenyen megrövidítenénk, mondjuk 8 oldalra. Ennek szerkesztőségünk azért van ~~ellené~~, hogy lapunkat színvonalon kell tartanunk a Budapesten megjelenő három méhészeti szaklappal. Szerkesztőségünk álláspontja az, hogy a lap ~~félévi előfizetési díja egy kiló méz~~, vagy ennek megfelelően 500 korona legyen. Hogy mi legyen az év második felére, erről május hónapban határoznánk. Reméljük, hogy pár héten belül ebben a kérdésben megegyezés létesül, amit január havi számunkban tudathatunk tisztelt olvasóinkkal.

15 korona belépési díj. Az elnökség ezuton hozza tudomására tisztelt tagjainknak, hogy azok az újonnan belépő méhésztársaink, akik 160 korona tagdíjaikat küldték be csupán, pótlólag szíveskedjenek még 15 koronát belépési díjban beküldeni.

Kurpé G. Szeghalom. Gratulálunk önnek a fiókkör megalakításához! Az ön erős akaratú és szervezőképessége — mint hittük és reméltük — legyőzte az akadályokat. A magyar emberben kevés a társulási hajlandóság, mert megszokta csak magának élni. De a háboru viszontagságai ebben a tekintetben is nagy változást idézett elő magyarjaink gondolkodásában.

Romancsik M., Csongrád. Panaszojják, hogy a lapot többen egész éven át nem kapták. Ha az illetők annakidején egyesületünkhöz vagy szerkesztőségünkhöz fordulva azt reklamálták volna, rögtön utánanézhettünk és rendezhettük volna a dolgot. Reméljük, hogy e kellemetlenségeket sikerül elsimítani. Bízunk Önnek a méhészet iránt tanúsított tántoríthatatlan szeretetében és vezetőképességében, hogy az ottani méhész-kör összes tagjainak együttartása önnek sikerülni fog.

Cakó K. Félégyháza. Cimváltozását előjegyeztük és lapunkat visszamenőleg b. címére megküldtük. A még élő 13 méhesaládját minden körülmények között meg kell menteni. Egyesületünk a segítséget igekezik megszerezni. Cukrot alkalmasint kapunk a méhek etetésére, de tiszta mézet is árusít szövetezetünk az egyesület tagjainak, valamivel mérsékeltebb áron, de még jóval kedvezményesebben is, ha ön a Szövetkezetben üzletrészeket is jegyez.

TARTALOMJEGYZÉK

az Alföldi Méhészet 1922-iki évfolyamáról.

	Lap
Iránycikkek. Tóth Ede. A szikes talajok mézelő fái	1
Gribács Ignác. Miért nem kell az Orsz. Magyar Méhészeti Egyesületnek a »Méhészek Szövetsége«	7
— Közgyűlésünk	59
Fülöp József. Méhészeti ankét	61
Jancsovics Endre. Ebred az Orsz. Magyar Méhészeti Egyesület	94
Szemlélt. Események — képek	96
Méhészegyes. elnöksége. Szövetség és kongresszus ügye	105
Lakner Vidor. A méhésztársadalom harcáról	111
Takács Gyula. Tagjainkhoz	121
Fülöp József. A Szövetség ügye	122
Takács Gyula. Méhésztársaimhoz	124
Egyesületi elnökség és Szerkesztő. Mit mentsünk meg?	145
Szócikkek. Kiss András. Méhészet a szibériai hadifogságban. I., II., III., IV.	2, 43, 73
Brunner Ödön. A szegedi homokvilág mézelőflórája	5
Id. Boczonádi Szabó Imre. A népesedés előmozdítása	21
Renczes Ferenc. Állandó méhlegelő a méhes körül	23
Takács Gyula. A méhállam egyedei a sikeres gazdálkodás szempontjából. I., II., III., IV.	25, 45, 110, 136
Figyelő. Helyzetképek	27, 46
Szabó Pál. Biharugra-község flórája	39
Apró Mátyás. Sövényháza-község flórája	37
Ifj. Páder Ferenc. A méhek költsésvettségéről és annak gyógyításáról. I., II.	41, 79
Szabó Pál. A vándorméhészet feltételei	59
Brunner Ödön. Vándorméhészet	75, 112
Héjas Endre. A vándorlás kérdéséhez	76
Tugyi Sándor. Eperlé a méhek etetésére	82
Varga Sándor. Tavaszli lisztetetés módja és anyaga	83
Kasza József. Battonya-község és környéke flórája	93
Méhészegyes. elnöksége. Az inséges méhcsaládok megmentése	107
Héjas Endre. A cukorvetetés kérdéséhez	126
Guseő Ferenc. Méhészeti értekezlet Mezőtúron	128
Szűts Ervin. Az anyanevelésről. I., II.	135, 150
Vidéki levelek.	8, 29, 47, 63, 84, 97, 114, 137
Különlélek.	16, 32, 53, 68, 87, 101, 117, 131, 142
Hivatalos közlések.	11, 30, 50, 67, 85, 99, 115, 129, 139
Mézértékesítő Szövetkezet közlései.	15, 32, 53, 67, 86, 101, 116, 131, 141
Tennivalók a méhesben. Január—Február	18
Március 35, Április 55, Május	70
Junius 89, Július	103
Augusztus—szeptember	120
Október	132
November	142
December	156
Szerkesztői üzenetek.	18, 36, 56, 71, 89, 143, 159

Szövetkezetünk

már most felhívja a méhésztársakat, hogy akiknek
**műlépprésre, gőzviasszolvasztóra,
vulkanfűstölőre, gumikeztyűkre**

volna szükségük, azok rendeléseiket már most, vagy január hóban megtegyék, mivel Németországból nagyobbértékű rendelést óhajtunk tenni, amit már január hó folyamán elintéznünk kell.

Szegedi Első Méz- és Terményértékesítő Szövetkezet

Szeged, Szent István-tér 5. — Telefonszám: 17—25.